

города с элементами современного быта, что определяется ее ориентированностью на читателя.

Ключевые слова: сказка, город, описание, символика.

Boytsun I. E. City in the Ukrainian national and literary fairy tales: specificity of the description

In article differences in the city description in the Ukrainian national and literary fairy tale are defined. The literary fairy tale submits top wasps of a city with elements of a modern life that is defined by its orientation on the reader.

Key words: fairy tale, city, the description, symbolics.

УДК 821.161.2 — 31 „20”

Волошук Л. В.

**ТОПОС МІСТА В СУЧАСНІЙ МАСОВІЙ ЛІТЕРАТУРІ
(ЗА РОМАНАМИ ПЕРЕМОЖЦІВ ВСЕУКРАЇНСЬКОГО
КОНКУРСУ „КОРОНАЦІЯ СЛОВА”)**

Сьогодні спостерігаємо зміни в оцінці масової літератури, яку все частіше визначають як літературу успішну, читабельну, популярну; треба зазначити появу наукових напрацювань Т. Гундорової [1], А. Таранової [2], Н. Зборовської [3], Г. Сивоконя [4], В. Поліненка [5], Р. Харчук [6], Е. Франчука [7], О. Пахловської [8], Л. Петрової [9], В. Медведєвої [10]. Проблема масової літератури знаходить відображення у працях: М. Чегодаєвої [11], И. Саморукова [12], Ю. Лотмана [13], Н. Корнієнка [14], Н. Мельникова [15], Т. Скокової [16], Т. Возняк [17], у яких порушується багатоаспектність зазначеної проблеми.

Т. Гундорова у статті „Висока культура і популярна культура: слов'янський контекст” зазначає: „Навіть коли прийняти концепцію двовекторності культурного процесу у слов'янських літературах – і з боку високої культури інтелігенції, і з боку „популярної” культури середнього класу, все-таки доводиться визнати, що у процесах модернізації в українській літературі особлива роль належить національній еліті, а відтак і конструйованим нею проектам народної, загальнонародної, високої культури. Безсумнівно й те, що масова культура – той „інший”, без якого таке конструювання було би просто неможливим. Однак найоригінальнішою формою розвитку класичної української літератури стала концепція популярної літератури – особливий народницький варіант культури масової” [1, с. 63].

Представляючи дисертаційне дослідження А. Таранової „Феномен масової літератури: походження, жанрова система, соціальні функції”

М. Жулинський наголошує, що масова література – самодостатнє соціальне й художнє явище [18, с. 49 – 50]. Дослідниця А. Таранова стверджує, що „протягом останнього десятиліття в літературознавстві питання масової літератури набуває значної актуальності. Масова література перестає вважатися погіршеним варіантом літератури високої, починаються пошуки варіантів адекватного осмислення місця масової літератури в літературознавчому каноні” [2, с. 53 – 54].

У статті „Сучасні співвідношення елітарної і масової літератури, мережеве дослідження” зазначено: „розглядати „елітарну” як синонім „якісної літератури”, „масової” як „поганої” просто не припустимо... є хороші твори і просто писанина неважливо розрахована на масового читача або „елітарного”. Щодо „масової” та „розважальної” доречним буде і термін „популярна”, він більш толерантний і не принижує таку літературу” [19]. На думку Ніли Зборовської, висловлену у статті „Сучасна масова література в Україні як загальнокультурна проблема”, „масова література – це ззовні продукт демократії, коли пропонують численні текстуальні пропозиції, а читач має право вибирати: чинити активно, тобто робити свідомий вибір, або пасивно, тобто ставати об’єктом маніпуляцій” [3].

Значний інтерес до означених поглядів окреслила Міжнародна наукова конференція „Масова література: від давнини до сучасності”, яка вперше в Україні з такою проблематикою зібрала в Інституті філології Бердянського державного педагогічного університету у 2008 році науковців з понад 30 вищих навчальних і наукових закладів [20]. Конкуренція серед „масових” письменників вимагає пошуку власного читача, задоволення його особистих літературних потреб. „Влада літератури над читачем – це і є влада несправдженого. Книга – чарівне дзеркало, в якому читач відчайдушно шукає власні думки, досвід, схожий зі своїм, життя, описане так, як він собі це уявляє” [21, с. 6].

Проект Всеукраїнського конкурсу „Коронація слова”, який з’явився на теренах України у 1999 році, присвячений популяризації сучасної української культури загалом і літератури зокрема. Конкурс допомагає вдосконалити власну майстерність, розширити кругозір. Організатори і засновники конкурсу всіляко підтримують майстрів слова, які у своїх роботах поєднують нові тенденції з українською традицією. Конкурс є поштовхом для розвитку сучасної української літератури, близький і зрозумілий кожному, хто не байдужий до української слова. У зверненні до читачів Голова Правління ЗАТ „Крафт Фудз Україна”, ініціатор проекту Юрій Логуш зазначає: „Коронація створює для вас нову хвилю української літератури – яскраву, різножанрову, захоплюючу, – яка є дзеркалом сьогодення і скарбом для майбутніх поколінь” [22].

Сьогодні закономірним є інтерес до образу міста, адже у зв’язку з модифікацією літератури, структура міста пройшла складний еволюційний шлях (позиція міста постає не лише на рівні образу-

персонажу, який виступає в творі самостійною домінантою, а й визначається як символ передачі загальнолюдських цінностей). На думку А. Степанової „Місто як суб'єкт переходу являє собою самоцінний і самодостатній простір, в якому відбувається зміна соціальних формацій, культурних парадигм, типів культурної свідомості, вироблених і закріплених естетичною думкою” [23].

За визначенням Л. Стародубцевої: „урбанізується” не лише ландшафт землі, не лише спосіб життя людства, а й думка людини: місто стає фундаментальним елементом мови образного мислення і метафорою свідомості... Місто й свідомість стають структурно, поняттєво, образно подібні” [24, с. 87].

До питання міста в літературі зверталися дослідники: Н. Анісімова [25], Г. Горнова [26], М. Каган [27], Т. Пастух [28], О. Севрук [29], А. В. Соколова [30], В. Фоменко [31], В. Топоров [32], О. Харлан [33].

Події роману „Рай.центр” молодій письменниці Люко Дашвар, дипломантки 2009 року Всеукраїнського конкурсу „Коронація слова”, відбуваються у Києві, який виступає в певних часово-просторових зв'язках, соціальних позиціях, визначених модулях, розумінні „чужого” і „свого”, поліфонічних узагальненнях. Мозаїчне полотно сповнене реальних і романтичних описів, „де золоті куполи церков вищі за дахи будинків” [34, с. 14 – 15]. Місто у творі – об'єкт змінний, трансформуючий, що набуває ознак раю і пекла, гріховного і святого, величного й нищого, справжнього і надуманого, реального і міфічного, сакрального і профанного. Місто з парадигмою певних топосів (монастирі, церкви, куполи, будівлі, вулиці, набережні, клуби, площі) створює особливий колорит для вільної комунікації, місце для спілкування, особливий космос – двадцятисемиметровий космос на Костянтинівській на Подолі, космос козацьких часів, космос жирного життя „Царського села”, космос урбаністичного простору.

Життя у Києві трьох студентів, що приїхали до столиці з метою підкорити її, пов'язані з космосом на Подолі: „Тижні зо два Макар з Гоциком пристосовували свої космоси для співіснування у двадцяти семи квадратних метрах плюс веранда. Результати надихали” [34, с. 16].

Спостерігаючи за особливим колоритом Подолу, що яскраво виписаний автором у картині Житнього ринку, Люба, студентка Могілянки, виголошує свою мету: „Я ніколи не буду так жити! Ніколи! Вивчуся, стану незалежною, куплю квартиру в центрі, малу машинку, буду працювати, працювати, працювати! Зароблю багато грошей... Якщо вже жити в цій країні, то в центрі. Сюди стікаються кращі. Тільки тут і можна пробитися...” [34, с. 22].

Письменниця визначає столицю через властивий їй поліфонічний соціум, репрезентуючи його як ряд соціальних типів – студент „Політехніки” Саня Макаров, майбутній філолог Гоцик, студентка Києво-Могілянської академії Люба, перукарка Ліда, помічниця парламентаря Мартазавра, випускник Лондонської школи економіки

Макс, лікар Іван Степанович Гусько, колишній комсомольський функціонер Володимир Сердюк. У соціум ХХІ століття вписано і козаків сердег: кумів Свирю та Микишку, які через 340 років завітали на землю, щоб побувати у раю (цікаво, що їх можуть бачити тільки ті, на кому гріха нема). Сьогодні студент Гоцик заздрить їм, адже класне життя прожили: „Кажете, серденята найманцями були? Так, добрі люди. Найнялися життя віддати за Україну і гетьмана Дорошенка. Навколо цього гуртувалися, роду-племені не питали – українці, валахи, московіти, навіть жида з ляхами серед сердюків були, – одну істину знали: просити – тільки Бога, помирати – тільки заради рідної землі, жити – тільки у звитязі, тому не знали: у бою – страху, до зради – пощади, після бою – суму й печалі” [34, с. 233].

Величність сердег усвідомлюється і через неможливість сьогоднішніх молодих щось змінити, адже Київ вщент розбиває сподівання студентів – Макар мріє назавжди покинути Україну, Гоцик – забрати маму з Португалії і розводити коней, а Люба гине, адже не може пристосуватися і стати такою як всі. Символічною є фінальна картина: „...столиця височіла на горизонті темною могутньою хмарою. Такою могутньою, що здавалося, чи до неба сягне і затулить його, чи розповзеться по землі, залле її собою аж до кордонів. Сонце блимнуло. Розігнало хмару, не лишивши тій і краплі лякливої сили.” [34, с. 269]. Отже, краса міста там, де зовсім нема людей, саме там гарно і затишно.

Події у романі „Павук” Олега Шміда (заохочувальна премія 2004 року Всеукраїнського конкурсу „Коронація слова”) відбуваються, в основному, у Львові, що сповнений жаху і незрозумілих смертей. Львів постає ворожим світом, навіть мертвецьким, в якому відбуваються ще більш страшні події, постають картини похорону, причому не тільки у катастрофічно-неживій реальності, але й на роботах відомого молодого художника: „Сіре неживе місто тяглося гострими шпильями в порожнечу неба, а понурі тіні в саванах безконечним потоком сунули звивистою дорогою між скелями й безоднею туди, на захід, де сідало сонце. А на чолі, вихитуючись на хвилях безмовного натовпу, пливла домовина. Без плачу і страждань лилася ріка за човном-домовиною, а оголені дерева салютували їй своїми мертвими вітами. І важко було зрозуміти, хто кого веде. Чи це одноплемінники несуть труну, чи це домовина вказує їм шлях у вирій. А над усією цією крижаною пусткою душ і тіл – тіль кістлявої, тріумф досягнутої гармонії.

Полотно дзвеніло – тонко тремтіла павутина у порожній хаті. Маєстро павук тримав у лапах струни мелодії, у тактах якої билася муха-полонянка. У світлі догораючої свічки хилилася додолу тіль без обличчя та імені, не в змозі витримати пронизливий дзвін павутини, що співав гімн безглуздості її існування” [35, с. 6]. Місто-монстр забирає останні сили в людей, руйнує духовність, внутрішні сили, безжально уніфікує і, за шпенглерівською концепцією „...цивілізація зі своїми гігантськими містами зневажає коріння душі і позбавляє їх” [36, с. 112]. У романі

Львів губить свою незабутню гармонію й вирізняється замкненим простором, у якому людина приречена на деградацію: „Львів збожеволів” [35, с. 5], „...трупний сморід” [35, с. 5], „Львів увігнався у весну. Весна легко піддалася” [35, с. 18], „Люди мруть у Львові. Як мухи” [35, с. 25], „...гнітючий настрій до смерті переляканого Львова проник у підвал старого театру” [35, с. 24].

Життя, у мертвому місті, неможливе, а причина всього – намагання створити штучний мозок, бути вищими за закони природи. Текст твору побудований на есхатологічних мотивах, що пов’язані з картинами кінця, завершення, агонії, де місто набуває ознак символу пекла, смерті, попередження людству. На древній Львів насувається прагматичний інтелект, що зумовлює його загибель. У романі події Львова екстраполюються на інші міста – Каунас, Одеса, Трускавець, Київ, Паневежис, Полтава, Вільнюс, адже загроза людству криється в містах і, зрештою, може знищити.

Події роману „Егоїст” Марини Гримич (1 премія 2003 року Всеукраїнського конкурсу „Коронація слова”) відбуваються в політизованому Києві початку ХХІ століття. Георгій Липинський, депутат Верховної ради, аристократ, класний юрист, нащадок древнього роду сприймає столицю через призму дитячих спогадів, адже „він виріс у центрі Києва, на маленькій і тихій вуличці, в чарівному закапелку. Усі кияни люблять Київ по-різному. Новоприбулі кияни по-своєму, так звані „гуртожитські кияни”, які отримали квартири після десяти-двадцяти років тимчасового і досить непевного статусу, – інакше, а народжені в Києві – зовсім по-особливому. Серед корінних киян вирізняються ті, хто народився і виріс у центрі міста. Це особлива порода киян. Для них найчарівнішим є не той музейний Київ із золотими банями і доглянутими парками, а саме такі затишні закапелки, яких зараз, на жаль, стає дедалі менше” [37, с. 40].

Образ Києва природний для Георгія: він виникає з його дитячих спогадів і протягом життя залишається магічним, священним, адже жив він на маленькій вуличці, що брала початок від Андріївського узвозу, „який у ті часи був не нинішнім взірцевим сувенірним купи-продаєм, а магічною крученою стежкою у королівстві зачарованих старих будівель з рипучими дерев’яними сходами, химерних будинків, де жили дивакуваті люди, зі своїми специфічними звичаями і уподобаннями, зовсім несхожі на тих, хто жив поза узвозом” [37, с. 40]. Ностальгія за старим Києвом сповнена страху від того, що, блукаючи стежками свого дитинства, Георгій не знаходить звичних, таких теплих, рідних закапелків, адже сучасний Андріївський узвіз перетворився на ляльковий театр – від того гірко, адже забрали дитинство. Георгій живе у сучасному часі, але поєднує в собі і час історичний, більш справжній і місткий. Теза – „всі ми родом із дитинства” – може слугувати лейтмотивом образу, адже навіть тим, „які переїхали в місто, не так тяжко у їхній ностальгії за дитинством. Вони знають, що десь далеко є їхня старенька хата, стежки

дитинства, до яких вони можуть щомиті повернутися. А повертаючись туди, побродивши день-другий по ностальгічним місцям, скинувши оскому, вони знову ставали нормальними дорослими” [37, с. 41]. Для дітей старого Києва це неможливо – вони загублені в часі і просторі – „вони – немов ті, яких блуд водить по якомусь лісовому лабіринту і не виводить на узлісся. Вони шукають на місцях новобудов, реконструйованих районів сліди свого дитинства і не знаходять. І вони хворіють через це. Із жадою чекають на сни, де бачать у подробицях кожну сходинку, кожну лавочку, кожну схованку, кожне вікно...” [37, с. 41]. У сучасних апартаментах, незважаючи на повний комфорт, холодно і незатишно. У творі постають спогади про булгаківський будиночок, Андріївську церкву, рідний Червоний корпус університету, Сінний базар, Десятинну, Тарасівську, Печерськ, і все це не просто назви, а прожите, передумане, ностальгічне відчуття. Спосіб життя, який нав’язує сучаснику місто, викликає страх, призводить до втрати ідентичності, розпачу, самотності, адже Київ для Георгія Липинського – не просто місце народження, це самотній світ дитинства, у якому все було прекрасно. Поступово втрачаючи це, ми втрачаємо себе, адже Київ у кожного свій.

Зі сторінок роману „Містичний вальс” Наталки Шевченко, дипломантки 2003 року Всеукраїнського конкурсу „Коронація слова”, місто Лева постає щемливим спогадом студентських років: „Вона знала кожну львівську вуличку, кожний камінець бруківки, вона відчувала дух міста і пройнялася ним назавжди. Вона пам’ятала духмяні чари львівських кав’ярень і неповторну чарівність львів’ян” [38, с. 34]. Мозаїчні рефлекси-спалахи, ніби кадри фільму, висвітлюють яскраві враження від міського побуту, що в цілості дають уявлення про особливу ауру Львова. Увага до найменших подробиць ліризується описами емоційного стану ліричної героїні – „Львівська вуличка, якою вона мчала, була вузькою, мов талія затягнутої у корсет панни, вигиналася так кокетливо та рельєфно, немов стегно красуні, що сперлась на одвірок, а завдяки бруківці називалася „Смерть Підбором” [38, с. 51]. На думку Світлани, саме у Львові живе її серце. Так постає витончений образ міста, у якому жила героїня в гармонії з собою – коли дихала разом зі Львом в одному циклічному ритмі, ніби переживаючи разом однакові почуття.

Рецепція Києва у творі має дещо категоричний характер, сповнена цікавих спостережень, негативного сприйняття урбанізації як порушення ідилії, гармонійного життя: Київ – „місто важке. Амбіційне. Гонорове. Динамічне, із потужним ритмом. Не таке жорстоке, як, наприклад, Москва, але теж іноді нагадує каток для вкладання асфальту – якщо потрапиш під нього, розплющить. І останнім часом столиця стає європейською такими темпами, що зі свистом вивірюється дух старого Києва – місто Кия, Аскольда та Діра, міста Магдебурзького Права” [38, с. 66].

Отже, топос міста у романах Люко Дашвар, Олега Шміда, Марини Гримич, Наталки Шевченко – переможців Всеукраїнського конкурсу „Коронація слова” визначається множинністю і поліфонізмом художніх втілень – місто-космос (у кожного свій), місто-жах, місто-спогад, місто-міф. У творах протиставляється автентизм кожного об’єкта урбаністичним зрушенням, які покликані невблаганним часом і, зрештою, руйнують не тільки особливу ауру міста, але й мешканців, які тут живуть (чи виживають). У сучасному місті людина відчуває себе самотньою, занесеною у вир технізованого простору, що посилюється аксіологічною та емоційною напругою.

Література

- 1. Гундорова Т.** Висока культура і популярна культура: Слов’янський контекст / Т. Гундорова // Слово і час. – 2008. – № 9. – С. 52 – 63.
- 2. Таранова А.** „Велике нечитоме” і академічний конон: проникнення масової літератури до парадигми літературознавства / А. Таран // Слово і час. – 2008. – № 11. – С. 50 – 56.
- 3. Зборовська Н.** Сучасна масова література в Україні як загальнокультурна проблема / Н. Зборовська // Слово і час. – [Електронний ресурс]. – Режим доступу: <http://www.bukvoid.com.ua/reviews/books/2008/09/02/130545.html>.
- 4. Сивокінь Г.** Що таке український бестселер? / Г. Сивокінь // Слово і час. – 2003. – № 2. – С. 41 – 44.
- 5. Поліненко В.** Близькість і вбогість маскультури / В. Поліненко // Український тиждень. 2008. – [Електронний ресурс]. – Режим доступу: <http://www.ut.net.ua/art/169/0/1142>.
- 6. Харчук О.** Якісній українській літературі бути?: <http://www.slovoichas.in.ua/index.php?option=comcontent&task=view&id=99=ite>.
- 7. Франчук Е.** Українська книга і книжкова культура в національній культурі України / Е. Франчук // Наукові праці наукової бібліотеки України. – 1999. – Вип. 2. – С. 155 – 172.
- 8. Пахльовська О.** Чи можливий український бестселер? / О. Пахльовська // Час-Тіме. – 2000. – 20. – С. 89.
- 9. Петрова Л.** Соціально-психологічні чинники сучасного читання / Л. Петрова // Бібліотечний вісник. – 2003. – № 5. – С. 7.
- 10. Медведєва В.** Книга як символ культури і феномен ризику / В. Медведєва // Вісник книжкової палати. – 1999. – №1. – С. 13 – 14.
- 11. Чегодаєва М.** Массовая культура и социалистический реализм / М. Чегодаєва // Вопросы искусствознания. – М., 1997. – № 1.
- 12. Саморуков И.** К проблеме разграничения „массовой” и „высокой” литературы. Знаки капона в российской массовой литературе / И. И. Саморуков // Вестник Самарского государственного университета. Гуманит. сер. – Самара, 2006. – № 1. – С. 101 – 109.
- 13. Лотман Ю. М.** Массовая литература как историко-культурная проблема / Ю. М. Лотман // О русской литературе. Статьи и исследования (1958 – 1993): История русской прозы. Теория литературы. – СПб., 1997. – 845 с.
- 14. Корнієнко Н.** Масова й елітарна культура в „інтер’єрі” постмодернізму [Гл. 19]. // Українська художня

культура: Навч. посібник / За ред. І. Ф. Ляшенка. К.: Либідь, 1996. – С. 353 – 365. **15. Мельников Н.** О понятии массовая литература // Литературоведение на пороге XXI века. – М., 1998. **16. Скокова Т.** Специфика массовой литературы в эпоху постмодернизма // Вестник ВГУ. – Серия: Филология. Журналистика. – 2009. – №2. – С. 95 – 99. **17. Возняк Т.** Семантичні простори міста / Т. Возняк // [Електронний ресурс]. – Режим доступу: <http://www.ji.lviv.ua/n42texts/voznyak.htm>. **18. Жулинський М.** Питання теоретичні / М. Жулинський // Слово і час. – № 11. – С. 49 – 50. **19. Сучасні** співвідношення елітарної і масової літератури, мережеве дослідження. – [Електронний ресурс]. – Режим доступу: <http://h.ua/story/20495/>. **20. Топуз А.** Наукова конференція „Масова література: від давнини до сучасності” / А. Топуз // Слово і час. – 2008. – № 2. – С. 107. **21. Фрай М.** Идеальный роман / М. Фрай. – СПб., 1999 – С. 6. **22.** Електронний ресурс. – Режим доступу: www.kraftfoods.com.ua. **23. Степанова А.** Місто на межах: естетичні грані образу в літературі перехідних епох / А Степанов. – [Електронний ресурс]. – Режим доступу: http://www.nbu.gov.ua/portal/Soc_Gum/Apsf_lil/2009_22/stepanova.pdf/. **24. Стародубцева Л.** Город как метафора урбанизируемого сознания // Урбанизация в формировании социокультурного пространства. Сб. науч. трудов / Л. Стародубцева. – М.: Наука, 1999. – С. 87. **25. Анісімова Н.** Художні моделі топосу міста в поезії вісімдесятників / Н. Анісімова // Слово і час. – № 2. – 2008. – С. 33 – 43. **26. Горнова Г.** Феномен города в духовном мире человека / Г. Горнова. – Омск: Изд-во ОмГТУ, 2005. – 392 с. **27. Каган М.** Культура города и пути ее изучения / М. Каган // Город и культура. – М., 2000. **28. Пастух Т.** Роман „Місто” Валер’яна Підмогильного. Проблеми урбанізму та психологізму / Т. Пастух. – Луганськ, 1999. **29. Севрук О.** Урбаністичний простір у романах Юрія Андруховича / О. Севрук // Слово і час. – № 3. – 2010. – С. 70 – 80. **30. Соколова А.** Образ міста у міфосистемі Валерія Шевчука (на прикладі роману „Стежка в траві. Житомирська сага” / А. Соколова. – [Електронний ресурс]. – Режим доступу: http://www.nbu.gov.ua/portal/Soc_Gum/Apsf_lil/2010_23_1/sokolova.pdf. **31. Фоменко В.** Місто і література: українська візія / В. Фоменко. – Луганськ : Знання, 2007. – 312 с. **32. Топоров В.** Текст города-девы и города-блудницы в мифологическом аспекте / В. Топоров // Исследования по структуре текста. – М., 1987. **33. Харлан О.** Чернівецький текст у циклі повістей Ірини Вільде „Метелики на шпильках” / О. Харлан // Слово і час. – № 2. – 2008. – С. 27 – 32. **34. Дашвар Л.** Рай.центр [Текст]: худож. О. Маслов / Л. Дашвар. – Харків : Книжковий Клуб „Клуб сімейного дозвілля”, 2009. – 272 с. **35. Шмід О.** Павук. Роман / О. Шмід. – Львів : ЛА „Піраміда”, 2004. – 212 с. **36. Шпенглер О.** Закат Европы: Очерки морфологии мировой истории / О. Шпенглер. – М., 1999. – Т. 2. – Львів, 2001. **37. Гримич М.** Егоїст: Роман / М. Гримич. – К. : ПП „Дуліби”, 2006. – 324 с.

38. Шевченко Н. Містичний вальс. Роман / Н. Шевченко. – К.: Нора-Друк, 2008. – 368 с.

Волошук Л. В. Топос міста в сучасній масовій літературі (за романами переможців всеукраїнського конкурсу „Коронація слова”)

У статті розглянуто специфіку топосу міста у творах сучасних романістів – переможців Всеукраїнського літературного конкурсу „Коронація слова”.

Ключові слова: топос, масова література, місто, літературний конкурс.

Волошук Л. В. Топос города в современной массовой литературе (по романам победителей всеукраинского конкурса „Коронация слова”)

В статье рассмотрена специфика топоса города в произведениях современных романистов – победителей Всеукраинского литературного конкурса „Коронация слова”.

Ключевые слова: топос, массовая литература, город, литературный конкурс

Voloshuk L. V. Topos of a city in the modern literature for the masses (in novels by the literary contest winners „Coronation speech words”)

The article deals with the specifics of myths in the works of contemporary novelists - literary contest winners „Coronation speech words”).

Key words: myths, mass literature, the city, a literary competition.

УДК 821.161.2 – 94.09 + 929 Гончар

Галич О. А.

РЕЦЕПЦІЯ МІСТА В МЕМУАРАХ ОЛЕСЯ ГОНЧАРА

Актуальність даної статті безпосередньо пов'язана з тими кардинальними змінами, які відбулися в Україні після здобуття нею незалежності майже двадцять років тому. Ця подія історичного масштабу дала можливість надрукувати щоденникові записи та листи багатьох українських письменників, окремі з яких тривалий час незаслушено замовчувалися. Щоденник, як і лист, належить до мобільних жанрів документальної літератури. Кожен із цих жанрів відображає важливі громадсько-політичні процеси, що відбувалися в суспільному розвитку держави. Вчені, що досліджували документальну літературу, зокрема, мемуарну творчість, не раз звертали увагу на те, що інтерес до неї завжди